ఇది పరిష్కారమా?

''లతా! అరవిందకు ఈ ఊరు ట్రాన్స్‌ఫర్ అయింది. నేను మనింటికి తీసుకువస్తున్నాను'', బూటు లేసులు బిగిస్తూ ఇదేదో సర్వ సాధారణమైన విషయంగా చెప్తున్న భర్తవంక అవాక్కై చూసింది లత.

క్షణం తర్వాత తేరుకొని రెచ్చిపోతూ అంది ''ఛీ! మీరసలు మనుషులేనా- మానవత్వం లేని రాక్షసులు. 'దారేపోయేదాన్ని తీసును వచ్చి ఇంట్లో ఉంచుతాననడానికి మీకు సిగ్గు లేదూ! పైగా ఆ తిరుగుబోతుది.''

మదన్‌కి కోపంతో కళ్ళు ఎర్రబడినై. విసురుగా లేచి''అరవింద నేమన్నా అంటే చంపేస్తాను. అయినా నువ్వు నా పెళ్ళానివి-చెప్పుకింద తేలులా పడిఉండు వింటున్నావా?'' అన్నాడు రోషంగా.

''ఇన్నాళ్ళూ వేరే ఊళ్లో మీరు చేసే నిర్వాకానికి చేసేదిలేక ఊరుకున్నాను. ఇప్పుడు దాన్ని ఇంటికే తెస్తానంటున్నారు. ఛీ! కొంచెమైనా సంస్కారం లేదు. అదంతకన్నా తెగించింది కాకపోతే పచ్చని సంసారంలో నిప్పులెలాపోస్తుంది'' లత బాధగా, నిస్సహాయంగా అక్క

సంతా కక్కేసింది. ఎంత ధైర్యంగా ప్రతిఘటిస్తూ మాట్లాడినా స్త్రీ సహజమైన దుఃఖం ఆమె గొంతులో గరగరలాడింది.

"అరవిందను తీసుకొచ్చి తీరతాను. ఏంచేస్తావ్?" కోపాన్ని దిగ మింగుతూ నిన్ను లక్ష్యపెట్టేదెవరు అన్న ధోరణిలో నిర్లక్ష్యంగా అన్నాడు.

"అద్దీ, మీరు కట్టగట్టుకొని ఏ గంగలోనన్నా దూకండి- పీడా పోతుంది" కచ్చగా అంది లత.

"ఏమే, పోనీలే అని చూస్తుంటే మరీ శృతిమించుతోంది- తెలుసుగా ఏం చేస్తానో...."

"ఆ తెలుసు- నేను అబలను- మీరు పశుబలంతో పశువులా కొట్టగలరు."

"అవునే అప్పటిగ్గాని నీ ఒంటి తీట తీరదు" తనను ఎదిరిస్తున్న భార్య మీద కోపం ఫ్యాంటుకు పెట్టుకున్న బెల్టు ఆమె ఒంటి మీద నాట్యం చేసి వాతలు తేలినపుడు కానీ తీరలేదు. బెల్టు మూలకి విసిరేసి ఏడుస్తున్న లతనో పురుగును చూసినట్లు చూసి గబగబ బయటికి వెళ్ళి పోయాడు మదన్.

కొట్టడం అతని దినచర్యలో ఒక భాగం. పిల్లల కోసం అన్నీ సహించి ఊరుకుంటూనే ఉంటుంది లత. కానీ మదన్ రాసక్రీడలు రోజు రోజుకి ఎక్కువవపోతున్నై. మనసునెంత సరిపెట్టుకుందామనుకున్నా గుండెల్లో ఏదోమంట........

ఆఫీసు డ్యూటీమీద కేంపులకు వెళ్ళినపుడు అరవిందతో పెరిగిన పరిచయం శారీరక సంబంధం వరకు పోయింది. లతకి విషయం చాలా ఆలస్యంగా తెలిసింది ఎవరి ద్వారానో- లత నిలదీసి ప్రశ్నించినప్పుడు కూడా మదన్ ఏమాత్రం చలించలేదు.

"నాకు చెప్పే శ్రమ తప్పించావు- క్యాంపులకు వెళ్ళినపుడు నాకావిడ కంపెనీ"- అన్నాడు చాలా తేలిగ్గా.

"అయితే ఈ వార్త అబద్ధం కాదన్నమాట! నిజమా!...." లత కళ్ళల్లో నీళ్ళు సుళ్ళు తిరుగుతున్నై. మనసు మెదడు మొద్దుబారినట్లుగా ఉన్నై. తనను మదన్ ప్రేమగా చూసుకోక పోయినా పరాయి స్త్రీతో సంబంధం పెట్టుకుంటాడన్నది, ఆమె ఏమాత్రం ఊహించలేదు, ఆ వార్త అబద్ధం కావాలని మనసులో కోరుకుంటోంది.

అబద్ధంకాదు లతా! అక్షరాలా నిజం. అరవిందకు, నాకు సంబంధం ఉన్నమాట సత్యం" నిర్భయంగా సూటిగా మదన్ చెప్తున్న మాటలకు గుండెలు పగిలేలా ఏడ్చింది లత.

"నేను మీకు ఏమి లోటు చేశాను? ఎందుకు నన్ను వంచించారు" అతని చేతులు పట్టుకుంటూ అంది.

మదన్ విసుక్కుంటూ "ఎవరో చచ్చినట్లు ఎందుకేడుస్తావ్? నిన్నువదిలివెయ్యడం లేదు కదా జస్ట్ వెరైటీ అంతే. ఆవిడని పెళ్ళి చేసుకుంటాను. కానీ ఇప్పుడు కాదులే. నువ్వు కాస్త కుదుటబడి ఎడ్జెస్ట్ అయ్యాక" అంటూ చావు కబురు చల్లగా చెప్పాడు.

అప్పట్నించీ లతకి మనశ్శాంతి కరువైంది. అన్యమనస్కంగా రోజులు గడపటం తప్ప పరిష్కారమేమిటో అంతు బట్టడం లేదు. మదన్‌కి లతకి మానసిక దూరం ఎక్కువవుతోంది. లతకు అతని స్పర్శ సహించరానిదిగా అతని నీడకూడ దుర్భరంగా అనిపిస్తోంది.

"ఆవిడ ఈ ఊళ్ళో లేదుకదా అని సరిపెట్టుకుందామా-లేకపోతే తమ మధ్య బంధం రోజురోజుకు సడలుతోంది?" అనుకునే తరుణంలో మదన్ పిడుగు పాటులా చెప్పాడు. 'అరవిందకీ ఊరు ట్రాన్స్‌ఫర్ అయింది' అని. ఏదో ఒక రోజు ఆవిడ పెళ్ళి చేసుకుని వచ్చి ఇంట్లో ఉంచుతాడేమోనని భయపడ్తూనే ఉంది లత. మానసికంగా ఇంత నరకం అనుభవించే బదులు "చచ్చిపోతే బాగుంటుందేమో-" అని చాలా సార్లు ఆలోచన వచ్చినా ఈ లోకంలోకి తెచ్చిన తనపిల్లలు ఏమై పోతారో-అన్న ఆలోచన కూడ వెనువెంట వచ్చి దుఃఖాన్ని బాధను అణగద్రొక్కి కాలం కడుపుతోంది.

భర్త మారడన్న విషయం బాగా తెలుస్తూనే ఉంది.అయినా అతనితో ఒక గూటిలో 'కాలం గడపడం చాలా జుగుప్సాగా ఉంది. తనను స్పర్శించిన అతని శరీరం మరొకర్నికూడా....'అబ్బ! ఈ బాధ ఏ ఆడదానికీ వద్దు' రోజురోజుకీ మానసికంగా నలిగిపోతోంది లత.

మదన్‌ని ఏమి పలకరించినా 'నా యిష్టం' అంటాడు. కోపంగా రెండు మాటలంటే నాలుగంటిస్తాడు. ఆమెకంతా అయోమయంగా

ఉంది. 'ఏం చెయ్యాలి?' అన్న ప్రశ్న గానీ సమాధానం దొరకడం లేదు.

X X X

పిల్లలకు టిఫిన్ పెడ్తుంటే వచ్చాడు మదన్. చూసిచూడనట్టూరు కుంది లత.

"లతా! అరవింద వచ్చింది - తనక్కూడా టిఫిన్ పెట్టు" అన్నాడు.

"ఏమిటీ?" అంది తీవ్రంగా.

"అరవింద వచ్చింది...." అన్నాడు మళ్ళీ.

"అదేమన్నా దేవతా-టిఫిన్ పెట్టడానికిది హోటల్ కాదు- సత్రం అంతకన్నా కాదు." బిగ్గరగా అరచింది లత.

"ఇంటికెవరన్నా వస్తే మర్యాదచెయ్యడరాదు దున్నపోతులవి...." రోషంగా అన్నాడు మదన్.

"ఆడ్డమైన వాళ్ళకీ మర్యాద చెయ్యవలసిన అవసరంనాకులేదు అది నా ఎదురుగా వస్తే టిఫిన్ కాదు గరిట కాలేసి వాత పెడ్తాను....", అపర కాళికలా అరిచింది లత.

"ఏమిటే వాగుతున్నావ్-రక్తం కళ్ళచూస్తాను జాగ్రత్త.... మర్యాదగా టిఫిన్ పెట్టు....పట్టుదలగా అన్నాడు మదన్.

"నేను పెట్టను- అసలు అదీ, మీరు నాకళ్ళముందునుంచి బయటికి పొండి...." అంటూ విసుర్గా ముందుగదిలోకి వచ్చి "ఏమే నా సంసారంలో ఏనాడో చిచ్చు పెట్టావ్- అదిచాలక ఇంకా ఇంటికొచ్చావా నీకు సిగ్గు లేదా- తోటి ఆడదాని సంసారం పాడుచెయ్యడానికి నీకు మనసెట్లా ఒప్పింది" అంది అక్కడ కులాసాగా నవ్వుతూ కూర్చున్న అరవిందను చూసి.

"నేను మదన్‌తో వచ్చాను. అది నా ఇష్టం" అంది నిర్లక్ష్యంగా అరవింద.

"నువ్వు ఇక్కడింకొక్క క్షణం ఉంటే నువ్వన్నా చస్తావ్- లేదా నేనన్నా చస్తాను"—అన్నంత వేగంగాను వెళ్ళి లోపల్నుంచి కిరోసిన్ డబ్బా, అగ్గిపెట్టె తీసుకు వచ్చింది.

అరవింద మొహం నల్లగా మాడిపోయింది. పరిస్థితి అదుపుతప్పుతోందని గ్రహించిన మదన్ అరవిందచేయి అందుకుని పద హోటల్‌కి వెళ్దాం" అన్నాడు ఇద్దరూ బయటికి వెళ్ళిపోయారు.

పిల్లలిద్దరు జరుగుతున్న ఘట్టాన్ని కొంత అర్థమయీ, కొంత అర్థంకాక తెల్లబోయి చూస్తున్నారు.

"అమ్మా! ఆ ఆంటీ ఎవరమ్మా?" అమాయకంగా అడుగుతున్న సరిత ప్రశ్నకు దుఃఖోద్వేగంలో ఉన్న లత,

"నీకెందుకు అవతలకిపో" అని ఒక్కసారి కసిరి పంపించింది.

ఇంత హీనమైన బ్రతుకు బతుకుతున్నందుకు సిగ్గుగా ఉంది లతకు. ఆడవాళ్ళు ప్రగతి సాధించారని గొంతు చించుకునే వాళ్ళగొంతు పిసకా లనిపించింది. తనకిష్టంలేని ఈ కాపురం ఈ విధంగా ఎన్నాళ్ళు సాగించాలి? అసలెందుకు సాగించాలో అర్థం కావడంలేదు. ఇద్దరూ హాయిగా బ్రతుకుతున్న సంసారంలోకి మూడవ వాళ్ళు ప్రవేశిస్తే తుఫాను తప్పదు, అసలీ తుఫాను శాంతిస్తుందా?

సినీమల్లో అయితే పరిష్కారం చాలా సులువుగా ఊహించవచ్చు. ఒక్క హీరో, ఇద్దరు హీరోయిన్లు వుంటే ఒక హీరోయిన్ చచ్చిపోయి ఆ సమస్య పరిష్కారమవుతుంది. అయితే ఆ లెక్కన ఇప్పుడు చావాల్సింది తనా? అరవిందా? అసలు తనెందుకు చావాలి? ఎంత రాత్రి గడిచిందో— ఆ రాత్రి ఆలోచనలదారం కొనసాగుతూనే ఉంది.

ఎంత సేపటినుండి తలుపు కొడుతున్నాడో మదన్. ఉలిక్కిపడి తలుపు తీసింది. "ఏమైందే నీకు— తలుపు కొడ్తుంటే తీయాలన్న జ్ఞానం లేదు" గొడ్డులా నిద్రపోతున్నావా? అతను సరళంగా మాట్లాడటం మరచిపోయి చాలా కాలమయింది.

లతకు అతనితో మాట్లాడాలని లేదు. మౌనంగా వెళ్ళి పడుకుంది. ఆ నిర్లక్ష్యానికి లత చూసిన చూపుకి అతనిలో క్రోధం రెచ్చిపోతూంది. ఆమె చెయ్యిపట్టి ఒక్క గుంజు గుంజాడు. "నీకెంత పొగరే— సాయంత్రం ఆవిడనట్లా అవమానించావ్" అసలు మొగుడంటే నీకేమన్నా లక్ష్యం వుందా? అతడు గుంజిన గుంజుకి విసురుగా వెళ్ళి మీద

పడింది. లత చివ్వున లేచి "ఛీ! మీ స్పర్శకూడా నాకిష్టంలేదు- నన్ను ముట్టుకోకండి—" చీదరంగా దూరంగా జరుగుతూ అన్నది.

మదన్ వదనం వివర్ణమైంది. "నీకు ఒళ్ళు పొగరెక్కిందే- దానికి మందు ఒక్కటే-చితక తన్నడం" ఓపికున్నంత వరకూ కొట్టి అలసిపోయి పడుకున్నాడు మదన్.

ఒళ్ళంతా వచ్చి పుండులా అయి ఏడుస్తూ కూలబడి పోయింది లత.

X X X

ఇక అరవిందను ఇంటికి తీసుకొచ్చే ధైర్యం చెయ్యడనుకుంది లత. కానీ ఆమె ఊహను అబద్ధం చేస్తూ ఆ మరునాడే అరవిందతో గుమ్మంలో ప్రత్యక్ష మయ్యాడు మదన్. లత ముందు ఓడిపోవటం అతనికిష్టంలేదు. ఆడది, అందులో భార్య మొగుడేమన్నా పడి ఉండాలి అనే సిద్ధాంతం మదన్‌ది. అరవింద ముందు ఈసారి లతని అవమానించాలన్న కసితో వచ్చాడు మదన్.

గుమ్మానికడ్డంగా నిలబడ్డ లతను లోపలికి నెట్టేసి. "అరవింద. ఇక్కడే ఉంటుంది. నువ్వు లోపలికి వెళ్ళి అంట్లు తోముకో" అన్నాడు "అరవిందా! లోపలికి రా. ఇది మన ఇల్లు. నీకేం భయంలేదని చెప్పాగా" అంటూ ఆమెను లోపలికి పిల్చాడు.

లత ఒంట్లో రక్తమంతా సలసల మరుగుతున్నట్లుంది. ఆవేశంతో, కోపంతో వణికిపోతూ "రాక్షసీ! నీకు నా ఇంట్లో అడుగుపెట్టే

అర్థ మౌతుందా—ముందు బయటికి పో....అరవింద మీదకు పోతూ అంది. అరవిందకు లత అవతారంచూసి నోట మాట రాలేదు. భయంతో కాళ్ళు వణికినై. చివుక్కున వెనక్కు తిరిగి గేటువైపు పరుగుతీసింది. ఆవిడ తన భర్తవెంట ఏమిచూసి పడిందో అర్థం కాలేదు.

ఒక్క నిమిషంలో లత వాలకంచూసి, పారిపోతున్న అరవిందను చూసి స్తబ్ధుడైపోయాడు మదన్. అతనికి చాలా ఉక్రోషంగాఉంది. అరవిందముందు ఇట్లా అవడంతో మనసు మండిపోతోంది. అయినా ఆమెను ఆపలేక వెనక్కొచ్చి పడక్కుర్చీలో వాలిపోయాడు మదన్.

X X X

గాలికి రెప రెపలాడుతున్న కాగితాన్ని ఏదో కాగితమనుకోబోయి ఎందుకో తీసి చూసింది "నేను ఆత్మహత్య చేసుకుంటున్నాను", దీనికి నా భార్య లత బాధ్యురాలు"—అన్న వాక్యాలు చదివి ఆమెకు కాళ్ళూ, చేతులు చల్లబడ్డట్టనిపించింది.

ఎట్లా సాధించాలో తెలియక ఈ మార్గం అనుసరించాడన్నమాట ఏమైనా తన బాధ్యత ఏమి తప్పుతుంది. తన ఖర్మను తిట్టుకుంటూ స్లీపింగ్ టాబ్‌లెట్స్ తిన్న మదన్‌ను ఆసుపత్రికి తీసుకు వెళ్ళింది. వెనకా ముందూ కూడా అందరూ తలా ఒక రకంగా వ్యాఖ్యానిస్తున్నారు.

అదృష్టవశాత్తు అనుకోవాలో దురదృష్టవశాత్తు అనుకోవాలో గానీ డాక్టర్ల శ్రమఫలించి కోలుకున్నాడు మదన్.. కానిలత నిర్లిప్తంగా

ఈ సంఘటనకు అతీతంగా ఉండిపోయింది. అతను బతికినందుకు సంతోషపడనూ లేదు—బాధపడనూ లేదు.

X X X

మదన్‌లో కాస్త మార్పు వస్తుందేమో అని ఆశించిన లత కోరిక తీరక పోగా ఆమెకు క్షోభ మరింత అధికమైంది. అతని సాధింపులూ, ఈ సారి నిజంగా చేస్తానన్న బెదిరింపులు ఎక్కువయివై. అరవిందను ఈ ఇంటికే తేవాలన్న అతని పంతమెందుకో అర్థంకాదు లతకు. తనముందు ఆవిడతో శృంగారం వెలగబెట్టి తన్ను మరింత బాధపెట్టే శాడిస్టునేచర్. ఏమన్నా అంటే, "ఈ సారి నిజంగానే చస్తాను. నువ్వు ముండమోస్తావు. నీకు ఒక్క మెతుకు పోరేసే వాడుకూడా ఉండడు. అడుక్కు తినాలే" అంటాడు. "ఛీ! ఏం మొగుడు పెళ్ళి పెళ్ళి అని ఆరాటమే గానీ సుఖపడి చచ్చేదేముంది? చదువూ ఉద్యోగం వున్నా తన స్థితిలో కొంత మార్పు ఉండేదేమో.... అనుకుంటుంది లత. అభిమానం ఉన్న వాళ్ళెవరూ ఇంత అసహ్యమైన పరిస్థితిలోకూడా సంసారాన్ని పట్టుకుని వేళ్ళాడరు అనిపించింది. అంటే ఇన్నాళ్ళు మనసుచంపుకుని, అభిమానానికి తిలోదకాలిచ్చి సంసారాన్ని చేస్తున్నట్లు లెక్క. ఎందుకు? ఎవరికోసం? పిల్లలకోసం—ఆ జంజాటం లేకపోతే ఏమో అప్పుడేం చేసేదో.... ఇప్పుడుకూడ ఏదీ పట్టించుకోకుండా అతనేం చేసినా చూస్తూ ఊరుకుంటే అది సాధ్యమా. తను మానవమాత్రురాలు.... ఇటువంటివన్నీ సహించగలదైతే మనుషులకు అతీతంగా ఉండడంగానీ జరగాలి, లేదా పిచ్చివాళ్ళన్నా కావాలి....జరుగుతున్న ఈ సంఘటనలు

తేలిగ్గా తీసుకుందామన్న ప్రయత్నం చేసినా మనసు కుదుటపడకపోగా అశాంతీ, అన్య మనస్కత అధిక మవుతూనే ఉన్నై.

పిల్లలెంత దిగులు పడుతున్నారో, ఇవన్నీ వాళ్ళ మనసులమీద ఎటువంటి ప్రభావం చూపెడ్తున్నాయో ఆలోచిస్తుంటే మరింత దిగులుగా ఉంది లతకు. అంతులేని ఆలోచనా ఒరపడిలోనే కాలం పరుగెడు తోంది.

X X X

ఆ వేళకూడా తెల్లారింది.

మళ్ళీ రాత్రయింది.

ఆ రోజు ఎందుకో ఎనిమిది గంటలకే ఇంటికి వచ్చేశాడు మదన్.

లత చాలా ఆశ్చర్య పోయింది.

ఒకరితో ఒకరు మాట్లాడుకుని చాలా కాలమైంది. అన్నం వడ్డిస్తే మౌనంగా తినేసి వెళ్ళి పడుకున్నాడు. పిల్లలు నిద్రపోయారు.

లత ఏనాడో నిద్రకు దూరమైంది.

మదన్ కూడా ఎందుకో నిద్రరానట్లు అటూ ఇటూ దొర్లు తున్నాడు.

పదకొండు దాటినతరువాత అరగంటకొట్టింది గోడగడియారం. మదన్ లేచి ఫ్యాంటు, షర్ట్ వేసుకుంటుంటే తెల్లబోయింది లత. అడగ్గూడదనుకుంటూనే అడిగింది "ఎక్కడికి?" అని.

"అరవిందా వాళ్ళ ఇంటిఓనరు పెళ్ళికాకుండా పరాయి మగాడు ఇంటికి రావడానికి వీల్లేదందిట, అరవిందను చూడకుండా నేనుండలేను, ఇప్పుడు నాకామె కావాలి. "ఇక్కడికి తీసుకొచ్చేస్తాను ...." ఎవరో స్నేహితుణ్ణి తీసుకొస్తున్నట్లు చెప్పిన భర్తను అసహ్యంగా చూసింది లత. ఇప్పటికి ఎన్నివందలసార్లు చెప్పింది వీల్లేదని. అసలేంమనిషి ఇతడు?.

"దాన్ని తేవడానికి వీల్లెదు...." అంది తీవ్రంగా లత.

"ఈ సారి నువ్వేంచేసినా తీసుకొచ్చే తీరుతాను. అడుగు గుమ్మంవైపు వెయ్యబోయాడు.

"ఆగండి"— గర్జించింది లత.

తీవ్రమైన ఆమె కంఠధ్వనికి ఆగిపోయాడు మదన్.

"మీరు ఇప్పుడు వెళ్ళడానికి వీల్లెదు" మొండిగా అరిచింది.

"నాఇష్టం" నిర్లక్ష్యంగా ముందుకు కదల బోయాడు.

గుమ్మానికి అడ్డం నిలుచుంది లత. ఒక్కతోపు తోశాడు మదన్. వెళ్ళి టేబుమీదపడింది. టేబుల్‌కొన తగిలి నుదుటికి

రక్తం చిమ్మింది.

అతడు అదేంపట్టనట్లు మళ్ళీ కదలబోయాడు.

లత ఉద్రేకంతో, ఆవేశంతో లేచివచ్చి చెయ్యి అడ్డం పెట్టింది.

ఆఫ్టరాల్ ఈ ఆడది నన్నాపుతుందా అన్న పిచ్చికోపంలో లత జుట్టుపట్టుకుని అందిన చోటల్లా కొట్టి గోడ మీదకి ఒక్క తోపు తోశాడు.

ఆమెలో సహనం నశించింది.

మొహం పగిలి నెత్తురు కారుతుంటే దెబ్బల బాధకన్నా దెబ్బ తిన్న ఆమె అభిమానం రెచ్చిపోయింది. మండుతున్న మనసు ఆజ్యం పోసింది. సహనమనే చెలియలి కట్ట తెగిపోయింది. నిలువెల్లా దావానలమై పక్కకు చూసింది. కనిపించిన సైకిల్ రాడ్‌ని చేతిలోకి తీసుకుంది.

మదన్ ఆమె ఆలోచనేమిటో తెలుసుకునే లోపలే రెప్ప పాటులో అతని తలమీద దెబ్బవేయడం వెంటనే అతను కుప్పలా కూలి పోవడం క్షణంలో జరిగి పోయింది.

స్థాణువులా నిల్చున్న లత మనసులో ఒకేఒక్క ప్రశ్న "ఇది పరిష్కారమా ?...."

(స్వాతి మాస పత్రిక, జులై '83)